

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ένα πρωί, ο Χριστός με τους μαθητές Του αναχώρησε από την Ιουδαία και πήγαινε στην Γαλιλαία, δια μέσου της χώρας των Σαμαρειτών. Κατά το μεσημέρι έφτασε κοντά στην πόλη της Σαμάρειας, τη Συχάρ. Κουρασμένος από την οδοιπορία ο Ιησούς, καθόταν στο πηγάδι του Ιακώβ. Έρχεται τότε μια γυναίκα από τη Σαμάρεια να βγάλει νερό. Της λέει ο Ιησούς: «Δώσε μου να πιώ». Του λέει λοιπόν η γυναίκα: «Πώς εσύ που είσαι Ιουδαίος ζητάς από μένα να σου δώσω να πιεις, αφού εγώ είμαι γυναίκα Σαμαρείτιδα;» Διότι δεν επικοινωνούσαν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες, αφού τους θεωρούσαν αιρετικούς.

Καταλύει όμως τα εμπόδια ο Χριστός και ακυρώνει και κάθε έχθρα σε διαπροσωπικό επίπεδο. Της απάντησε ο Ιησούς και της είπε: «Αν γνώριζες τη δωρεά του Θεού και ποιος είναι αυτός που σου λέει 'δώσε μου να πιω', τότε εσύ θα του ζητούσες κι εκείνος θα σου έδινε ζωντανό νερό». Και στη συνέχεια προσθέτει: «Όποιος πίνει απ' αυτό το συνηθισμένο νερό θα διψάσει και πάλι. Όποιος όμως πιει απ' το νερό που εγώ θα του δώσω, δεν θα διψάσει ποτέ στον αιώνα, αλλά το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του πηγή νερού, που θ' αναβλύζει ζωή αιώνια». Ο Χριστός μιλούσε για την πνευματική πηγή της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος που ο ίδιος χορηγεί, εννοούσε ότι εκείνος είναι 'το ύδωρ το ζων', ενώ η αντίληψη της Σαμαρείτισσας δεν μπορούσε να υπερβεί τα κοσμικά και υλικά.

Μέσω της συζήτησης, και όσο ο Θεάνθρωπος της αποκαλύπτει κρυφές πτυχές από τη ζωή της, η γυναίκα άρχισε να νοιώθει ότι βρίσκεται μπροστά σε προφήτη και ο εγωισμός της υποχωρεί. Του λέει λοιπόν: «Κύριε, βλέπω πως είσαι προφήτης. Οι προπάτορές μας σ' αυτό το βουνό, δηλαδή το Γαριζίν, προσκυνούσαν το Θεό, ενώ εσείς οι Ιουδαίοι λέτε ότι στα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος, που πρέπει κανείς να τον λατρεύει». Ο Ιησούς απαντά: «Πνεύμα είναι ο Θεός, κι αυτοί που τον προσκυνάνε, με πνεύμα και αλήθεια πρέπει να προσκυνάνε». Για τον Χριστό επομένως η σωστή και καρδιακή λατρεία είναι θέμα τρόπου ζωής και όχι γεωγραφικού τόπου. Του είπε στη συνέχεια η γυναίκα: «Ξέρω ότι έρχεται ο Μεσσίας, ο λεγόμενος Χριστός. Όταν θα έρθει Εκείνος, θα μας τα φανερώσει όλα». Αποκαλύπτει τότε ο Ιησούς: «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ, που σου μιλάω».

Η γυναίκα λοιπόν άφησε τη στάμνα της, δείγμα πνευματικής έκπληξης και στροφής στην άνωθεν αλήθεια, έφυγε στην πόλη και λέει στους ανθρώπους: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έχω κάνει. Μήπως αυτός είναι ο Χριστός;» Ιεραποστολή έκανε λοιπόν η Σαμαρείτισσα, όπως φαίνεται μετανιωμένη πλέον, αφού αποκαλύπτει τόσο ανοιχτά τις αλληπάλληλες σχέσεις της. Και την οποία ιεραποστολή με ζήλο συνέχισε στην υπόλοιπη ζωή της ως αγία Φωτεινή, που έμεινε στην ιστορία ως Ισαπόστολος και μαρτύρησε επί Νέρωνος. Στην ουσία δείχνει και σε μας το χρέος της διακονίας μας απέναντι στους άλλους.

Και από την πόλη εκείνη όπου ζούσε, πίστεψαν στον Χριστό πολλοί από τους Σαμαρείτες, εξ αιτίας της μαρτυρίας της γυναίκας, που έλεγε ότι 'μου είπε όλα όσα έκανα'. Προηγείται επομένως η ακοή του Ευαγγελίου, απαραίτητη όμως είναι μετέπειτα η συνάντηση με τον ίδιο τον Χριστό για να τον γνωρίσει ο άνθρωπος και

να σωθεί. Και αυτό επιτυγχάνεται μέσω πίστης, προσευχής, μυστηριακής ζωής, προσωπικής μελέτης της Αγίας Γραφής, ταπείνωσης και αγάπης. Προϋπόθεση είναι να έχει ο άνθρωπος καθαρή καρδιά και να λατρεύει το Θεό όχι τυπικά, αλλά εσωτερικά και πνευματικά.

Η ιστορία αυτή αποδεικνύεται σκάνδαλο για την εποχή εκείνη, για έναν σημαντικό λόγο: Εμφανίζει τον Ιησού να συζητάει βαθιά θρησκευτικά ζητήματα όχι με ραβίνους και θεολόγους της εποχής Του, αλλά με μια αλλόθρησκη γυναίκα από τη Σαμάρεια, που είχε βεβαρυμμένο μάλιστα ηθικό μητρώο. Αυτήν την γυναίκα, αλλά και κάθε άνθρωπο αμαρτωλό, πολύ περισσότερο δε πρώην άσπονδους εχθρούς, όπως ήσαν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες, ο Κύριος δείχνει με τη στάση και τη διδασκαλία Του ότι όχι μόνο δεν απορρίπτει, αλλά συμφιλιώνει και οδηγεί στη μετάνοια, μέσω της πίστης στο πρόσωπο Του, και δημιουργεί γέφυρες υγιούς επικοινωνίας.

Ο Υιός του Θεού έφερε την νέα κοινωνία του Αγίου Πνεύματος. Τώρα πλέον οι άνθρωποι μπορούν να ικανοποιούν την πνευματική τους δίψα για πάντα, με τον άρτο και τον οίνο της αιώνιας αλήθειας. Και στο πνευματικό βασίλειο που ανέτειλε, οι άνθρωποι λατρεύουν σωστά το Θεό, που εμφανίζεται για πρώτη φορά τόσο καθαρά ως Πατέρας και Αγάπη, πέρα από κάθε διάκριση, εθνική, κοινωνική ή ηθική.